

NAZİLER, İRAN, IRAK ve 1 MAYIS

Aydınlık Dergisi, 16 Mayıs 2010

Yıldırım Koç

Türkiye’de 1 Mayıs, 22 Nisan 2009 günü kabul edilen 5892 sayılı Yasayla, “Emek ve Dayanışma Günü” olarak ücretli genel tatiller arasına alındı. Bazı çevreler, bu gelişmeyi AKP’nin “demokratik açılım” sürecinin bir parçası olarak değerlendirdi ve kutladı. Taksim’in miting alanı olarak verilmesini de övgüyle karşıladı.

Böyle durumlarda doğru değerlendirmeler yapabilmek için biraz tarihe uzanmakta yarar var.

Almanya’da 31 Temmuz 1932 tarihinde yapılan genel seçimlerde Naziler başarılı oldu. Cumhurbaşkanı Hindenburg, 30 Ocak 1933 günü Hitler’i başbakanlığa atadı. Almanya’da karanlık bir dönem başladı. 27 Şubat 1933 günü Parlamento yangını oldu. Ertesi gün, Almanya’nın en güçlü siyasal örgütlenmelerinden olan Komünist Partisi’nin binalarına polis saldırısı düzenlendi. 5 Mart 1933 günü yapılan genel seçimlerde Naziler 288 milletvekili çıkarırken, Sosyal Demokrat Parti ve Komünist Partisi’nin toplam milletvekili sayısı 201 oldu. 6 Mart günü Komünist Partisi yasaklandı. 23 Mart’ta ise yeni parlamento Yetki Yasası ile Hitler’e diktatörlük yetkileri verdi.

Hitler’e diktatörlük yetkileri veren bu parlamento, 1 Mayıs’ı resmi tatil günü olarak kabul etti. 1 Mayıs’ın adı, “Ulusal Emek Günü” olarak benimsendi. Bu günün, “devlet ile Alman halkı arasındaki birliği” pekiştireceği umudu belirtildi. Alman sendikacıları bu kararı sevinçle karşıladılar. Genel Alman Sendikalar Federasyonu’nun (ADGB) resmi yayın organı *Gewerkschaftszeitung*’da yayımlanan bir yazıda, Milliyetçi Sosyalizmin (Nazilerin) zaferinin, sosyal demokratlara karşı kazanılmış olsa bile, aynı zaman sendikaların zaferi olduğu ilan edildi. ADGB yöneticilerinden bazıları yeni yönetimle işbirliği yapmaya hazır olduklarını da açıkladılar (Rob Sewell, *The Nazi Terror*). Ancak 1 Mayıs 1933 kutlamalarının ertesi günü Naziler tüm sendikalara baskınlar düzenledi ve sendikacılar toplama kamplarına gönderildi.

15 yıl kadar önce Alman Sendikalar Birliği’nin (DGB) genel merkezinde bir toplantıya katılmıştım. Bize binayı gezdiren kişi, Nazilerin 2 Mayıs 1933 günü sendikalara yaptığı baskını hatırlatarak, İkinci Dünya Savaşı sonrasında kurulan Alman Sendikalar Birliği (DGB) binasında yalnızca yöneticilerin bildiği bir gizli kaçış yolunun olduğunu söylemişti. 1933 yılında Nazilere karşı direnme bilinç, niyet, kararlılık ve gücünü gösteremeyen Alman sendikacılarının, herhangi bir yeni saldırı karşısında da direnmeyi örgütlemek yerine kaçış yollarını hazırlamış olmaları utanç vericiydi.

İran İslam Cumhuriyeti’nde ise 20 Kasım 1990 günü kabul edilen ve 17 Şubat 1991 günlü Resmi Gazete’de yayımlanan İş Yasası’nın 63. maddesi, 1 Mayıs’ı “Emek Günü” olarak işçiler için resmi tatil kabul etmektedir. Bu gün yapılan törenlerde, işçilerin ekonomiye yaptıkları katkı dile getirilmektedir.

Emperyalistlerin işgali altındaki Irak’ta da 1 Mayıs, “Emek Günü” olarak resmi tatil. Amerikan ve İngiliz emperyalistlerinin ve onların “sosyal ortağı” Amerikan ve İngiliz sendikalarının desteklediği Irak İşçileri Genel Federasyonu ise bu yıl Bağdat, Basra, Kerkük ve Erbil’de düzenlediği mitinglerle 1 Mayıs “Emek Günü”nü kutladı (www.iraqitradeunions.org).

Irak İşçileri Genel Federasyonu’nun 1 Mayıs bildirisine ulaşamadım. Bu üst örgüte bağlı Basra Sendikalar Federasyonu Başkan Yardımcısı bir kişinin Basra’da düzenlenen miting sonrasında uluslararası kamuoyuna iletildiği mesaj var. Bu mesajda da işçi sınıfı yok, enternasyonalizm yok, Irak’ın bağımsızlığı yok, işgalci emperyalistlere karşı çıkış yok.

Faşist Nazi Almanya’sının “Ulusal Emek Günü”, İran İslam Cumhuriyeti’nin ve emperyalist işgal altındaki Irak’ın “Emek Günü”, AKP Türkiye’sinde “Emek ve Dayanışma Günü” olarak karşımıza çıktı.

1 Mayıs nedir?

1 Mayıs, işçi sınıfının, uluslararası birlik, dayanışma, mücadele günüdür.

Türk-İş, DİSK, Hak-İş, Türkiye Kamu-Sen, KESK ve Memur-Sen’in bu yılki ortak 1 Mayıs bildirisinde

-“işçi sınıfı” kavramı geçmiyor;

- “1 Mayıs Emek ve Dayanışma Günü” öne çıkarılmış;

- AKP eleştirilmiyor;

- Türkiye’nin bağımsızlığı savunulmuyor;

- Emperyalizme karşı çıkılmıyor.

Bu bildiriye tekrar okuyunca aklıma nedense Nazi Almanyası, İran İslam Cumhuriyeti ve emperyalist işgal altındaki Irak’taki sendikacılar geldi.